

[Jørgen Jensen]

middag fra formanden for erhvervsudvalget, som siger:

»Da jeg imidlertid må skønne, at der ikke er flertal i udvalget for at bringe kommunisternes forslag frem om importregulering...« – ja, så vil man ikke gøre noget ved sagen. Der er et flertal fra regeringspartierne i alle udvalgene, og det er den samme måde, man har gjort det på overalt. Det kunne jo være årsagen til, at debatten er stiltfærdig efter statsministerens opfattelse. Jeg ved ikke, hvad man lægger i at være stiltfærdig. Vi må ikke slå i bordet, vi må ikke bande heroppefra, og vi må ikke sige grimme ting til regeringen. Så ved jeg ikke, hvordan man skal være det modsatte af stiltfærdig. Det, vi har forsøgt, var at pege på, at der var helt andre muligheder end dem, regeringen anvender.

Der er faldet mange bemærkninger om trolde og hekse, som vi holder fra livet i dag. Historien lærer os også, at det ikke altid var de rigtige trolde og hekse, der blev enten jaget fra landsbyen eller brændt. Det var mange gange menigmand, de små i samfundet, som blev brændt eller blev jaget fra landsbyen. Hvis det er det, som statsministeren tænkte på, så lever man op til det i det, der her sker, for her er det også menigmand, der bliver brandskattet som følge af de indgreb, man foretager, og her er det også de virkelige bagmænd, som man friholder, nemlig olieselskaberne i energiproblemet, og det er mange andre, når det drejer sig om landets økonomi, som man heller ikke sætter ind over for. Ikke alene kan statsministeren huske teksten, men kan også huske, hvad der lå bagved, og bruger akkurat det samme, som det reaktionære Danmark altid har brugt over for menigmand.

Finansministeren siger, at det er det rene gætteri, hvad kommunisterne sagde. Ja, det er da klart. Når regeringen ikke vil sige åbent, hvordan de vil spare de 4 mia kr. på kommunernes budgetter, så bliver man nødt til at gætte, men det er ikke gætteri sådan helt hen i vejret, for vi har på forskellig måde hørt noget om, hvad det var, regeringen egentlig ville. Vi har også i dag fået et notat fra budgetdepartementet, som siger noget om, hvad det er, man vil. Der står på side 3 her:

»I drøftelserne mellem regeringen og kommunerne vil indgå mulige begrænsninger i de kommunale udgifter, der skyldes myndig-

hedskrav, herunder standard- og normkrav, som retter sig mod kommunernes virksomhed.«

Det er klart, at så siger man: hvad ligger der i det? Her er det jo ikke sådan, at der slet ikke har været bemærkninger fra ordførerne fra de to partier, som danner regering. Så sent som i går aftes hørte vi jo noget om det i den udsendelse, som var med tre familier. Det var bl. a. spørgsmålet om nedsættelse af antallet af børnehavepersonale, det var byggeriet, der skulle begrænses. Derfor er det da naturligt, at vi spørger: er det på de områder, man vil gribe ind? Er det dér, man vil begrænse? Så er det sociale angreb, der rettes her. Det er måske nok gætteri, men gætteri skyldes regeringen, at den ikke synger ud, og de udtalelser, man selv er kommet med.

Det er jo en kendsgerning, at hvis kommunerne skal leve op til de krav, der findes i de normer og standarder, der er givet fra regeringen om miljøforbedringer, om udbygning af børnehaver, om bistandsloven, så er det nødvendigt til at udvide deres budgetter, også for nogle kommuners vedkommende mere end 3 pct. Når man så siger, de skal holde sig dertil, så er det da naturligt, at vi andre siger: ja men så betyder det et angreb. Nu siger regeringen: det gør man ikke. Man kunne fristes til at tro, at det hele er et bluffnummer, idet man her igen har delt imellem de to partier, således at venstre kan gå ud og sige til deres vælgere og deres bagmænd: nu har vi fået sparet 4 mia kr. Ja, på hvad? Der er ikke noget om, hvor det var, de penge skulle spares. Mens socialdemokratiet kan sige: ha ha, det skar ikke så dybt. Nej, for man havde i forvejen skræmt kommunerne. Man havde i forvejen lagt så mange byrder på dem, at de ikke havde mulighed for at leve op til de forpligtelser, man havde givet dem. Det er måske nok noget af sandheden, der ligger dér.

Finansministeren siger, at det gælder både i kapitalistisk og i socialistisk økonomi, at man ikke kan fordele mere, end der er til rådighed. Nej, det er rigtigt, det kan man ikke. Men netop derfor burde man også lytte til kommunisterne og andre, som har sagt, at man burde forhindre, at der var et forbrug i dette samfund, som der ikke var en produktion bag ved, og derfor skulle man forhindre belåning af den samfundsskabte værdistigning. Det, man gør her, er, at man i virkeligheden fordele mere, end der er til rådighed.